

Lees voor

Stopzetten interlandelijke adoptie zorgt voor gemengde gevoelens

Myranda (54) zou willen dat ze nooit was geadopteerd: 'Ik voel me twee keer afgewezen'

KOEN VAN EIJK

Aangepast: Gisteren, 23:28Gisteren, 20:09in BINNENLAND

Een zegen of een vloek? Waar het ene geadopteerde kind zich verweest voelt, is het andere tevreden met het bestaan in Nederland. „Wat ik heb ontdekt tijdens mijn reis naar India is dat ik gewoon een Hollander ben.” Het is een gevoelig onderwerp dat weer opspeelt nu de Tweede Kamer het kabinet via een motie vraagt om een eind te maken aan de zogenoemde 'interlandelijke adoptie', ofwel het adopteren van kinderen uit het buitenland.

© ALDO ALLESSIE

De 54-jarige Myranda Hilhorst zou willen dat ze de klok kon terugdraaien

De 54-jarige Myranda Hilhorst zou willen dat ze de klok kon terugdraaien. In 1975, op vijfjarige leeftijd, belandde ze vanuit het toen straatarme Zuid-Korea in

Nederland. Haar biologische vader was overleden, haar moeder kon niet meer zorgen voor haar en haar broertje.

Nu ze terugkijkt op haar jeugd, beseft ze dat ze een leegte moest invullen voor haar adoptiemoeder. „Mijn moeder had geen kinderwens, ze had een moederwens. Ze kon laten zien aan anderen hoe goed ze was. Ze kon pronken met haar exotische kind: 'Kijk eens, hoe bijzonder'.”

Als vijfjarige was Myranda al een volwaardig kind, geworteld in Zuid-Korea. In Nederland moest ze, omdat ze ondervoed was, op dieet. Ze lustte het eten niet, de taal was een probleem, in de klas kreeg ze nare opmerkingen over haar Aziatische uiterlijk te horen. „En dat is nog steeds zo.”

Biologische moeder

Ze schreef er een boek over: *Wees*. Op de cover staat ze als kind, met haar biologische moeder. „Ik heb me twee keer afgewezen gevoeld. Eerst door mijn biologische moeder en later door mijn adoptiemoeder, die het contact heeft verbroken.”

Lees verder onder de foto

© ALDO ALLESSIE

Ze is bezig haar naam te veranderen in haar oorspronkelijke Koreaanse naam: Mi Jung Kim. Vaak denkt ze aan hoe haar leven had kúnnen verlopen. „Van een nichtje in Zuid-Korea hoorde ik dat haar ouders, mijn oom en tante, mij wel in hun gezin hadden willen opnemen. Waarom mijn moeder daar niet voor gekozen heeft, weet ik niet. Daar zullen financiële redenen zeker mee te maken hebben gehad.”

Verkocht puur voor het geld

Belangrijk motief voor de Tweede Kamer om in meerderheid voor de motie van SP te stemmen, is de 'perverse prikkel' die uitgaat van adoptie. Adoptiekinderen zouden niet zozeer arme weesjes zijn, maar puur voor het geld verkocht worden.

Na een kritisch rapport zette het kabinet drie jaar geleden alle adopties stop. Een jaar later werd het weer beperkt toegestaan. Maar de Kamer wil nu dat interlandelijk adopteren wordt afgebouwd.

Lees verder onder de foto

© MARTIN MOOIJ

Falgun Binnendijk. „Ik ben gewoon een Hollander.”

Voor Falgun Binnendijk (39) pakte de opname in een Nederlands gezin wél goed uit. De nieuwbakken burgemeester van Heemstede kwam terecht in een warm nest. „Ik heb een heel gelukkige jeugd gehad. Maar ik kan me heel goed voorstellen dat dat niet geldt voor iedereen.”

Een 'rootsreis' naar India, zijn geboorteland, heeft Binnendijk geholpen 'alle puzzelstukjes op hun plaats te leggen'. „Ik heb kunnen spreken met de mensen die mij mijn naam hebben gegeven, ik heb het ziekenhuis gezien waar ik ben afgestaan, ik heb kunnen controleren dat mijn geboortedatum klopt. Nu is het goed. En één ding weet ik zeker: in India zou ik nooit kunnen aarden. Ik ben gewoon een Hollander.”

Rechtszaak adoptiekinderen tegen Nederlandse Staat

Ook Sam van den Haak (42) schreef een boek over haar adoptie: 'Niet geboren op mijn verjaardag'. Zij kwam erachter dat er in haar geboorteland Sri Lanka gefraudeerd was met haar gegevens: ze bleek onder meer een half jaar jonger te zijn dan de leeftijd in haar paspoort. Samen met een groep anderen voert ze een rechtszaak tegen de Nederlandse staat die ernstig te kort zou zijn geschoten bij het toezicht op het bureau dat hun adoptie had geregeld.

Lees verder onder de foto

© APA

Wat Sam van den Haak betreft, is de adoptiewereld een cynische industrie, gericht op geld verdienen. Wat Van den Haak betreft is de adoptiewereld voor een groot deel gebaseerd op financieel gewin. „Wat je als adoptieouders mogelijk onbewust doet, is een kind kopen. Het kost je minimaal 19.000 euro. Dat heet kinderhandel.”

Zowel adoptieouders als -kinderen willen of kunnen dat niet zien, is haar overtuiging: „Ouders houden liever vol dat ze een kind gered hebben en voor een kind is het fijner te geloven dat ze gered zijn, dan dat ze verkocht zijn. Kinderen zijn loyaal. Ze willen hun adoptieouders niet afvallen.”

Misbruik door adoptievader

Van den Haak had een verschrikkelijke jeugd, inclusief seksueel misbruik door haar adoptievader. „Maar ook kinderen die in een warm gezin terecht komen, hebben vaak gemengde gevoelens. Ik ben teruggegaan naar Sri Lanka maar daar voelde ik me ook niet thuis. Daarom ben ik heel blij met deze stap van de Tweede Kamer.”

Voorzitter Inez Teurlings (49) van de Stichting Interlandelijk Geadopteerden denkt er heel anders over. Zij kwam als baby vanuit Bangladesh in een Nederlands gezin in het Brabantse Hooge Mierde, waar ze zich altijd heeft thuis gevoeld. Ze maakt zich boos over het stopzetten van adoptie uit het buitenland. „Systemen schaf je niet af, die verbeter je. Een perverse prikkel? Het gaat om maar zeventig kinderen per jaar. Die zitten straks jaren in een kindertehuis in plaats van bij een Nederlands gezin. Dat willen we toch niet?”